

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de
Bogdan-Alexandru Stănescu.

Ernest Hemingway, *A Farewell to Arms*

Copyright © Hemingway Foreign Rights Trust
All rights reserved

© 2009, 2014 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvîrșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezentă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: din arhivele Muzeului Național de Sănătate
și Medicină, SUA

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

HEMINGWAY, ERNEST

Adio, arme / Ernest Hemingway; trad. de Ionuț Chiva. – Iași :
Polirom, 2014

ISBN 978-973-46-4790-3

I. Chiva, Ionuț (trad.)

821.111(73)-311.6=135.1
94(100)"1914/1918"(0:82-31)

Printed in ROMANIA

ERNEST
HEMINGWAY

ADIO, ARME

Traducere din limba engleză
de Ionuț Chiva

POLIROM
2014

Își ținea șapca în mîini și se uita la infirmiera vîrstnică.

— Of, duceți-mă dracu' undeva!

Durerea devenise tot mai puternică, pentru că îmi țineam picioarele îndoite, și simțeam cum îmi trece prin oase. Portarul intră, urmat de femeia cu părul cărunt, după care se-ntoarse-n grabă:

— Veniți după mine, spuse.

Mă duseră printr-un corridor lung pînă într-o cameră cu storurile trase. Mirosea a mobilă nouă. Aveam un pat, un șifonier mare și o oglindă. Mă așezară pe pat.

— Nu pot să vă fac patul, spuse femeia. Lenjeria de pat e încuiată.

Nu i-am răspuns.

— Am niște bani în buzunar, i-am spus portarului. În buzunarul încheiat cu un nasture.

Portarul scoase banii. Cei doi brancardieri stăteau lîngă pat, cu șepcile-n mînă.

— Dă-le cîte cinci lire și păstrează-ți și tu cinci. Hîrtiile mele-s în celâlalt buzunar. Pe alea dă-i-le infirmerei.

Brancardierii mă salutară și-mi mulțumiră.

— La revedere, le spusei. Si mulțumesc mult.

Mă salutară din nou și ieșiră.

— În hîrtiile alea, i-am spus infirmierei, o să găsiți o descriere amănunțită a cazului meu și tratamentul care mi-a fost aplicat pînă acum.

Femeia le luă și le cercetă prin ochelari. Erau trei colii impăturite.

— Nu știu ce să fac, spuse. Nu știu să citesc în italiană. Si fără ordinul doctorului nu pot face nimic.

Începu să plîngă și-și băgă hîrtiile în buzunarul de la șort.

— Sînteți american? mă-ntrebă printre lacrimi.

— Da. Lăsați, vă rog, hîrtiile pe măsuța de lîngă pat.

În cameră era întuneric și răcoare. Cum stăteam întins pe pat, vedeam oglinda mare din cealaltă parte a camerei, însă nu puteam să văd ce se reflectă în ea. Portarul rămăsesese-n picioare lîngă pat. Avea un chip plăcut și părea un om foarte drăguț.

— Poți să pleci, fi spusei. Puteți pleca și dumneavoastră, am spus întorcindu-mă către asistentă. Cum vă numiți?

— Doamna Walker.

— Puteți pleca, doamnă Walker. Eu cred c-o să mă culc.

Rămăsesem singur în cameră. Era răcoare și nu mirosea a spital. Salteaua era tare și confortabilă, și am rămas întins fără să mă mișc, abia respirând, fericit să simt că mă mai lasă durerea. După o vreme mis-a făcut sete și am tras de cordonul unei sonerii pe care l-am văzut lîngă pat, dar nu apăru nimeni. Am adormit.

Cînd m-am trezit, m-am uitat în jur. Razele soarelui pătrundeau printre jaluzele. Am văzut șifonierul mare, pereții golași și cele două scaune. Picioarele mele, țepene și înfășurate în bandaje murdare, se ițeau întinse pe pat. Aveam grijă să nu le mișc. Mi-era sete, așa că m-am întins spre sonerie și am apăsat pe buton. Am auzit cum se deschide ușa, m-am uitat și am zărit o infirmieră. Era tînără și drăguță.

— Bună dimineața, i-am spus.

— Bună dimineața, îmi răspunse, venind lîngă pat. N-am reușit încă să dăm de doctor. E plecat la lacul Como. Nu știa nimeni că trebuie să ne sosească un pacient. Da', de fapt, ce ai dumneata?

— Sînt rănit. La picioare și la cap.

— Cum te cheamă?

— Henry. Frederic Henry.

— O să te spăl. Da' cu pansamentele nu putem face nimic, pînă n-apare doctorul.

— Miss Barkley e pe-aici ?

— Nu. Nu avem pe nimeni cu numele asta.

— Cine era femeia aia care a început să plingă atunci cînd am ajuns ?

Infirmiera izbuină în rîs :

— Doamna Walker. A fost de gardă peste noapte și era adormită. Nu se aștepta să vină cineva.

Mă dezbrăcă în timp ce vorbeam și, după ce nu mai aveam nimic pe mine în afară de bandaje, începu să mă spele, foarte delicat. Spălatul mă făcea să mă simt foarte bine. Eram bandajat la cap, însă mă spălă peste tot pe lîngă bandaj.

— Unde-ai fost rănit ?

— Pe Isonzo, la nord de Plava.

— Unde vine asta ?

— La nord de Gorizia.

Mi-am dat seama că nici unul din aceste locuri nu-i spunea ceva.

— Te doare rău ?

— Nu. Acum nu mă mai doare aşa de rău.

Îmi puse un termometru în gură.

— Italienii îl pun sub braț, i-am spus.

— Nu vorbi.

După ce scoase termometrul, se uită la el și apoi îl scutură.

— Cît e ?

— N-ar trebui să știi asta.

— Zi-mi cît e.

— Aproape normală.

— Nu fac febră mai niciodată. Și picioarele-mi sunt pline de fier vechi.

— Cum adică ?

— Sunt pline de schije, suruburi vechi, arcuri de pat și tot felul de alte chestii.

Dădu din cap și zîmbi :

— Dac-ai avea corpuri străine în picior, s-ar inflama și ai face febră.

— Bine, am spus. Vedem ce-o mai fi.

Ieși din cameră și se-ntoarse cu infirmiera bătrînă pe care o întîlnisem de dimineață. Făcură patul amindouă, fără să mă dea jos. Asta era ceva nou pentru mine și mi se păru o procedură admirabilă.

— Cine conduce aici?

— Miss Van Campen.

— Și cîte infirmiere sînt?

— Doar noi două.

— Și n-or să mai vină?

— Ba da, mai vin cîteva.

— Și cînd or s-ajungă?

— Nu știu. Da' pui o grămadă de întrebări pentru un băiat bolnav.

— Nu-s bolnav, am spus. Sint rănit.

Terminaseră de făcut patul, aşa că acum stăteam întins, avînd un cearșaf curat dedesupră și altul întins peste mine. Doamna Walker ieși, după care se întoarse cu o bluză de pijama. Au pus-o pe mine și m-am simțit curat și îmbrăcat.

— Sînteti foarte drăguțe cu mine, am spus.

Infirmiera pe care o chema miss Gage chicotă.

— Aș putea să beau un pahar cu apă?

— Sigur. Și după aceea iei micul dejun.

— Nu vreau să măñinc. V-aș ruga să-mi trageți jaluzelele.

Lumina din cameră era difuză, dar cînd traseră jaluzelele se umplu de lumina strălucitoare a soarelui — m-am uitat pe geam și am văzut un balcon, dincolo de care se vedea acoperișurile de țiglă ale caselor și horurilor. M-am uitat pe deasupra acoperișurilor și am văzut norii albi pe cerul de un albastru intens.

— Și nu știți cînd vin și celelalte infirmiere?

— Da' de ce întrebi? Nu te îngrijim bine?

— Ba da, sănătăți foarte drăguțe.

— Vrei cumva plosca?

— Aș putea să-ncerc.

Mă ridicară și mă sprijiniră, însă degeaba. După aceea m-am întins la loc, privind pe balcon prin ușa deschisă.

— Când o să vină doctorul?

— Când se întoarce. Am încercat să telefonăm după el la lacul Como.

— Și alții doctori nu mai sunt?

— El e doctorul spitalului nostru.

Miss Gage îmi aduse o carafă cu apă și un pahar. Am băut trei pahare cu apă, apoi m-au lăsat și eu m-am mai uitat o vreme pe fereastră, după care m-am culcat la loc. Am mîncat de prînz și după-amiază, miss Van Campen, sora-șefă, veni să mă vadă. Ei nu-i plăcu de mine și nici mie nu-mi plăcu de ea. Era o femeie scundă, suspicioasă la modul politicos și prea îngîmfată pentru poziția pe care o deținea. Îmi puse o grămadă de întrebări și avea aerul că i se pare cumva rușinos că m-am înrolat alături de italieni.

— Aș putea căpăta vin la masă?

— Doar dacă doctorul vă prescrie să bei vin.

— Și pînă vine el nu pot primi niște vin?

— În nici un caz.

— Și aveți de gînd să-l faceți să-apără la un moment dat?

— I-am telefonat la lacul Como.

Ieși din salon și miss Gage reveni:

— De ce ai fost nepoliticos cu miss Van Campen? mă întrebă, după ce făcu cu mare îndemînare ceva pentru mine.

— N-am vrut să fiu nepoliticos. Ea e îngîmfată.

— Ea zice că tu te-ai purtat ca un îngîmfat prost-crescut.

— N-a fost aşa. Da', oricum, ce-i aia un spital fără doctor?

— O să vină. Au sunat după el la lacul Como.

— Da' ce face acolo? S-a dus să înoate?

— Nu. Acolo are el o clinică.

— Şi atunci de ce nu aduc alt doctor?

— Hai, lasă. Fii băiat de treabă, c-o să ajungă el.

Am trimis după portar şi, cind a venit, i-am spus în italiană să se ducă la cîrciumă şi să-mi aducă o sticla de Cinzano, una de Chianti şi ediţiile de seară ale ziarelor. Se duse şi reveni cu sticlele învelite-n ziare, apoi le scoase şi, după ce-l rugai, le desfăcu şi puse şi vinul, şi vermutul sub pat. Apoi m-a lăsat singur – am rămas întins în pat şi am citit ziarele o vreme, veştile de pe front, listele cu ofiţerii morţi şi cu deco-raţiile primite, după care m-am aplecat, am scos sticla de Cinzano, mi-am sprijinit-o pe stomac, simînd sticla rece lipită de el, şi am început să iau înghişturi mici, iar sticla îmi lăsa urme pe stomac, acolo unde o țineam între două guri, şi aşa am privit cum se lasă întunericul peste acoperişurile oraşului. Mă uitam la rîndunelele care se învirteau prin aer şi la caprimulgii care zburau pe deasupra acoperişurilor şi beam Cinzano. Miss Gage îmi aduse un pahar cu nişte lapte de pasăre. Cind intră, lăsai jos sticla de vermut, pe partea cealaltă a patului.

— Miss Van Campen a zis să-ţi punem puţin lichior în laptele aşta, îmi spuse miss Gage. N-ar trebui să te porţi urât cu ea. Nu mai e Tânără şi spitalul aşta e o mare responsabilitate a ei. Doamna Walker e bătrînă şi nu-i e de nici un folos.

— E o femeie admirabilă. Mulţumesc foarte mult.

— O să vin imediat cu cina.

— E în regulă, am spus. Nu mi-e foame.

ERNEST HEMINGWAY

ADIO, ARME

POLIROM

ERNEST HEMINGWAY

„Scriitorul adevărat este un om singur. Și, pe măsură ce crește în ochii celorlalți, se cufundă tot mai mult în singurătate. Iar dacă este suficient de bun, în fiecare zi e nevoie să se confrunte cu eternitatea sau cu absența ei. Pentru un scriitor adevărat, fiecare carte este un nou început, o nouă încercare de a atinge ceva care rămâne mereu de neatins. Misiunea lui este de a merge pe căi ce n-au mai fost umblate sau de a izbuti acolo unde alții au dat greș. Dar să scrii literatură nu înseamnă doar să spui cu alte cuvinte ceea ce deja s-a spus – tocmai pentru că au existat mari scriitori ai trecutului, noi, cel de astăzi, suntem nevoiți să mergem mai departe decât ne-am fi gândit vreodată că putem ajunge, să ieșim în larg, pînă cînd rămînem cu totul singuri, lipsiți de orice sprijin.”

Ernest Hemingway

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-4790-3

9 789734 647903

www.polirom.ro